

Στῆς πλάνας τίς ἀνηφοριές

"Ἐχ' ἡ Ἀθήνα ὁμορφιές,
ἔχει καί κἀτι ζωγραφιές,
μὰ σάν τῆς πλάνας τὰ στενά,
δέν εἶδα τέτοια πουθενά.

Δέν τό ξέρ' ἡ ἀνθρωπότης,
πῶς κι ὁ Θεός εἶναι πλακιώτης
κι ὅταν σιγοφιχαλίζει -ο -ο
τὰ βασιλικά ποτίζει.

Στῆς πλάνας τίς ἀνηφοριές,
πού βγαίνουν κι οἱ κλιματαριές,
ἔχει κἀτι πλακιώτισσες πού λές,
ροδόσταμο τίς πότισες.

Ἡ ρετσίνα κεχριπάρι,
ταβερνιάρη, ταβερνιάρη,
βᾶλε μας νά σβῆσ' ἡ ἔγνοια -ο -ο
ἀπό τῆ κεχριπαρένια.

Τρέχουνε στά μπαλιόνια της,
φωληές τὰ χελιδόνια της
κι ἀπάνω ἀπό τό κᾶστρο της,
τόν Παρθενῶνα ἔχει γι' ἄστρο της.

Καί τό σούρουπο σάν φθάνει,
βγαίνουν οἱ Θεοί σεργιάνι
καί τὰ κοπανᾶν' γιά γούρι -ο -ο
στήν ταβέρνα τοῦ Μουζούρη.

Πρώτη μέσ' τίς πρῶτες

Πρώτη μέσ' τίς πρῶτες Λεμεσός καί πάλι,
μᾶς κρᾶζεις σάν καί πρῶτα στῆς ἀποικηᾶς τήν ἀγκάλη,
πιερόττε, κολομπίνα, γλεντζέ μου μασκαρά,
μπῆτε μέ χαρά.

Μέσα στίς πίστες καί στριφογυρίστε,
σάν τὰ χρόνια κεῖνα ρίχτε κονφερτί καί σερπαντίνα
καί μέ κιθάρες τώρα καί καντάδες
καί τραγούδια φίνα,
διῶχτε ὅλοι τήν παληορουτίνα.

Μονάχα τό τραγούδι κι ἡ χαρά μᾶς μένει,
στή πίκρα τῆς ζωῆς πού τῆ νιότη μας τῆ μαραίνει,
γι' αὐτό στό καρναβάλι μή χάνετε καιρό,
πιᾶστε τό χορό.

Ρουφήχτε τό ποτήρι τῆς ἀπόικρης,
πιέστε τό ὡς τόν πᾶτο
κι ὅλα τὰ φαρμάκια ἄς πᾶνε κἀτω,
ξεχᾶστε βᾶσανα καί πίκρες ὅλοι ἡ καρδιά τό θέλει,
τοῦ κεφιοῦ τρυγίσατε τ' ἀμπέλι.

Ούτε στιγμή δέν ανάσανα,
μέσα στά δίκτυα τῆς λύπης,
βάσανα, βάσανα, βάσανα,
πούσαι χαρά πού μοῦ λείπεις.

Βρίσκει ὁ καῦμός τήν ἀντρέσσα μου,
γιά νά μοῦ κάνει τό φίλο
κι ὅμως μοῦ λέει κάτι μέσα μου,
πώς θά γυρίση τό φύλλο.

Τρα λα λα
βρέ ζωή παληοπαμπέσα,
τρα λα λα
κόλπα μουῦκανες πολλά.
Τρα λα λα
κι ἄν δέν δείξεις λέγη μπέσα,
τρα λα λα (δίς)
θά μέ βάλεις σέ μπελά.

Μέσ' στήν καρδιά μου ὀλόϊσια,
πάει ὁ καῦμός γιά ν' ἀράξη
κι ὅμως ἡ τύχη μου ἡ γόησσα,
κάποτε θά μέ κοιτάξη.

"Αχ καί ναρχότανε γρήγορα,
γιά νά μοῦ σπάση τό ρόδι
καί μέ δυό λόγια παρήγορα,
νά πάρη ὁ πόνος μου πόδι.

Σέ μιά γειτονιά φτωχική

Σέ μιά γειτονιά φτωχική,
ὁ νοῦς μου συχνά τριγυρίζει
καί κάποιες χαρές πού περάσανε,
μοῦ θυμίζει.

Ὡς τώρα ἀκόμα ἀπ' ἐκεῖ,
ποτέ δέν περνᾷ λιμουζίνα,
ψηλά στά μπαλκόνια γαρύφαλλα
κι ἄσπρα κρίνα.

Ο-ο-ο-ο μενεξές τό πρῶινό
ο-ο-ο-ο κι ἀπαλό τό γλυκό δειλινό.
Νά ξεχάσω ποτέ δέν μπορῶ,
τόν παληό, τόν καλό τόν καιρό.
Μιά γωνιά -α -α
στή παληά γειτονιά.

Παράθυρο μισόκλειστο,
τῆς πρώτης μ' ἀγάπης συνήθεια,
τοῦ ἔρωτα ἡ πρώτη χαρά
καί ἡ πρώτη ζήλεια.

Φεγγάρι ἀσημί γελαστό,
πώς παίζεις στής λεύκας τά κλώνια,
τά τόσα ὠραῖα κι ἀξέχαστα αὐτά τά χρόνια.

Ο-ο-ο μέ κιθάρα στό στενό,
Ο-ο-ο μέ σκοπό ἕνα ἔρωτ' ἄγνό.
Νά ξεχάσω ποτέ δέν μπορῶ,
τόν παληό, τόν καλό τόν καιρό,
Μιά γωνιά α -α -α